

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Lėkaija

3 Gal. 3, 15-22.

BROLIAI: Pažadai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamentu duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadas virstų nieku. Nes jei tėvonystė gaunama įstatymu, tai jau nebe pažadu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadas. Įstatymas angelų įsakymas per tarpininką. Tarpininko nėra, kur yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadui? Anaipol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kuris galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme: pažadas turėjo būti suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų

Evangelija

Luko 17, 11-19.

ANUO metu: Keliaudamas Jėzus į Jeruzalę, ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos. Jį, įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo, garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo smarietis. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimtis pagijo? o kur devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis. Taigi, jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

Kristų.

E. Arminaitė

Ten Prie Kelio

Ten prie kelio, prie verkiančio beržo,
Tarp nusvirusių jo šakų
Kybo senas sukrypęs smūtkelis,
Paskendęs tarp rožių kvapių.

Saulėlydžiams gęstant auksiniams
Ir nakčiai atskridus juodai,
Čia siela atranda ramumą —
Laimingas jautiesi tenai...

Ne kartą pabalusį beržą
Aplėbia meilingai ranka,
Ir veidą nuvargusį glaudžia, —
Girdėti skaudi aimana.

Aukštai jau sumirgo žvaigždutė
Vilioja masina mane...
Bet — gera prie Tavęs klūpoti,
Nors dungso aplink sūtema.

Kun. M. Jodka, M. I. C.

Pamokslas 13-tam Sekmad. Po Sekminių

Luko 17, 11-19

Šios dienos Evangelijoje skaitome, kad Viešpats Jėzus, pasigailėjęs dešimties raupsuotųjų vyrų, tarė jiems: "Eikite, pasirodykite kunigams"; ir jie bėdami išgyjo iš baisios savo ligos. Tačiau raupsai yra nevien kūniški; jie yra irgi dvasios srityje, būtent mirtinos nuodėmės. Ir tokiems, per savo malonę Viešpats Jėzus sąžinė balsu sako: "Eikite, pasirodykite kunigams", žodžiu, eikite prie išpažinties, kur tie dvasiniai raupsai būna išgydomi.

Iš dešimties išgydytų raupsuotų paminėtų Evangelijoje tiktai vienas sugrįžo Jėzui už tą didelę malonę padėkoti. Kaip gi mes ruošiamės prie išpažinties? Prieš išpažintį mes stengiamės gerai prisiminti visas savo nuodėmes ir už jas tikrą gailestį sužadinti. Paskui išpažįstame savo kaltybes kunigui. Tačiau kiek iš mūsų, atsikratę savo nuodėmių, praleidžia šiek tiek laiko su Kristumi, jam dėkodami už didelę atgailos sakramento dovaną, be kurio mes gal negalėtume savo sielų išganyti? Iš šios dienos Evangelijos yra labai aišku, kad Kristus laukia mūsų dėkingumo išreiškimo ir tai teisingai, nes šiame sakramente tikrai labai didelės malones nuo jo gauname. Tuojaus išbėgti iš bažnyčios po skubiai sukalbėtos atgailos yra labai negražus, nekatalikiškas paprotys ir kartais gali pasidaryti ir nuodėmingas iš perdidelio to sakramento nepaisymo ir apsipratimo.

Pakalbėsime čia apie atgailą kuri yra užduota per išpažintį. Atgailos sakramente nusidėjėliui duodama atgaila užtai, kad jisai Dievui nors dalinai atlygintų už tą įžeidimą kurį Dievui per nuodėmę padarė. Kiekviena

skriauda arba įžeidimas reikalauja atlyginimo. Kristus mirdamas ant kryžiaus atlygino Dievui už visas mūsų nuodėmes, tačiau mes tame atlyginiame dalyvaujame tiktai tada kada teisėtai atliekame išpažintį.

Todėl mes iš savo pusės turime Dievui duoti nors dalinį atlyginimą. Pirmasis žmogus Adomas turėjo atgailoti beveik tūkstantį metų už savo nuodėmę. Katalikų Bažnyčios pradžioje nusidėjėliams dažnai būdavo uždėtos viešos atgailos, kartais su griežtais pasninkais. Tų atgailų akyvaizdoje dabartinės atgailos yra palyginamai visai mažos, tačiau jų išpildymas yra po nuodėmę įsakytas. Jeigu per išpažintį mirtina nuodėmė buvo išpažinta tai dėl jos atgaila mus varžo irgi po mirtinos nuodėmės bausmę už jos neišpildymą. Kadangi Dievas buvo sunkiai įžeistas todėl atlyginimas yra būtinas, kitaip žmogus, Dievą iš naujo niekindamas, vėl įkrinta į sunkią nuodėmę. Todėl pirmučiausia atgaila reikalinga atlyginti Dievui už Jo įžeidimą. Toliau atgailos nuoširdus išpildymas mažina tą bausmę kurią mes per nuodėmę ant savęs užsitraukiame; be to atgaila taiso mūsų gyvenimą. Šalia tos atgailos kuri duodama per išpažintį yra labai naudinga ant savęs užsidėti tam tikras atgailas, kad geriau Dievui atlygintume už savo nuodėmes. Tokios atgailos yra malda, pasninkas, ir išmalda, ir visos yra Dievo priimtinos. Labai gerai atgaila yra kantrus gyvenimo vargų kentimas ta intencija, kad Dievas mūsų kantrumą priimtų kaip atpildą už mūsų nuodėmes. Kada einame prie išpažinties mes turime turėti intenciją, kad kunigo duodamą atgailą priimsime ir ją išpildysime. Už

duotą atgailą reikia tuojaus po išpažinties išpildyti. Jeigu kartais žinome, kad tam tikros atgailos negalėsime išpildyti, turime prašyti kunigo, kad jis ją pakeistų, bet mums patiems ją keisti nevalia. Tą atgailą turime nuoširdžiai priimti, nes mes pabaudimą tikrai užsipelnėme, ir turime ją dievotai, neskubėdami, išpildyti. Sunkiausia atgaila mums yra pačių nuodėmių išpažinimas. Dėlto dažnai žmonės krato si dažnos išpažinties. Dėl tos priežasties Bažnyčia yra apsaugojusi nusidėjėlių didžiausia apsauga, būtent išpažinties paslaptimi. Ta išpažinties paslaptis yra tokia griežta pareiga, kad kunigas ją išlakyti turi kęsti kalėjimą ir net mirtį. Už tą paslaptį daug šventų kunigų yra kentėję, ypač šv. Jonas Nepumokietis, kuris dėl jos buvo nukankintas. Nežiūrint kaip kunigas nupuola bet išpažinties paslaptį visados užlaiko.

Eidami išpažinties būkime pasiruošę priimti teisingai užsipelnytos atgailos, ją nuoširdžiai priimkime, dievotai atlikime ir taip pat Dievui padėkokime už atgailos Sakramento malonę. Kartais iš laisvos valios sau užsidėkime atgailų, nors ir nedidelių. Tokiu būdu atlyginsime nors dalinai Dievui už savo nuodėmes ir tikrai vyk dinsime savo išganymo darbą. Amen.

Marijos Meilė

Marijos meilė, meilė begalinė,
Išplaukianti iš nekaltos širdies;
Ji, lyg dangaus žvaigždėlė sidabrinė,
Paguos visus ir takelius nušvies.

Laimingas, kas meilę tą pažįsta,
Kas savo širdį jai tik paaukos:
Gal puola jis, ar griūva, ar paslysta
Nežus, nes Meilės žvilgsnis jį užstos!

F. Valys

Sek Mane...

Paguodos netekimas

Nors ir turėčiau savo draugystėje gerų žmonių, uolių vienuolių ir ištikimų draugų, nors skaityčiau šventas (knygas ir iškalbingus įrodymus, nors klausyčiau švelnaus himnų giedojimo, visa tai maža padėtų tada, kada malonė pasitraukia ir mane palieka mano skurdui.

Tada nėra geresnio vaisto, kaip nuolankus ir kantrus atsidavimas Dievo valiai.

* * *

Aš nesu sutikęs tokio švento ir dievoto žmogaus, kuris nebūtų patyręs Dievo malonės pasitraukimo ir atšalimo valandų.

Joks šventasis nebuvo taip aukštai iškeltas ir apšviestas, kad anksčiau ar vėliau nebūtų buvęs gundytas.

Niekas nėra vertas patirti Dievo kontempliacinės malonės tol, kol nėra ko nors kentėjęs dėl Dievo.

Pagunda, paprastai, yra ženklas, kad suraminimo valanda arti.

Dangaus paguoda yra pažadėta tiems, kurie bandomi pagundomis. Nugalėtojui aš duosiu valgyti iš gyvybės medžio (Apr. 2, 7).

* * *

Dieviška paguoda teikiama tam, kad žmogus lengviau nugalėtų priešingumus.

Tuojaus po šio laimėjimo ateina pagunda, kad žmogus dėl patirto gero nepradėtų didžiūotis.

Velnias niekad nemiega, ir kūnas tebėra gyvas, todėl niekad nenustok ruošti kovai, nes kairėje ir dešinėje pilna priešų, kurie visada budi.

Dienos Klausimai

Bažnyčia Ir Pasaulis

Ji yra dieviška savo kilme, paskirtimi ir antgamtinėmis priemonėmis, bet ji susideda iš žmonių.

BAŽNYČIA yra dieviška savo kilme ir savo paskirtimi, nes jos tikslas vesti žmoniją prie Dievo, ir savo antgamtinėmis priemonėmis, kurios jai buvo duotos. Tačiau ji susideda iš žmonių, kurie be išimčių pasiduoda žmogiškoms gyvenimo sąlygoms. Bažnyčia, taigi, turi neklaidingumą, bet jokiū būdu ne nenuodėmingumą. Iš to darosi aišku, kad kokios bebūtų didelės dėmės Bažnyčios istorijoje, jos nė kiek jai nesukliudė vykdyti savo misiją žemėje, nes dieviškoji parama buvo stipresnė negu žmonių klaidos.

Gyvendama tarp žmonių, kad juos vestų prie Dievo, gyvendama tarp netikinčiųjų, kad jiems įdiegtų tiesą, gyvendama nedorovingumo sukūryje, kad jį nugalėtų, Bažnyčia turi vykdyti labai sunkų uždavinį. Ji turi išsiskverbti į pasaulį, neleisdama jam išsiskverbti į save.

Iš kas didžiausi pavojai

Pradėję tyrinėti Bažnyčios gyvenimą amžių bėgyje, pastebėsime, kad jai didžiausi pavojai grėsė ne dėl persekiojimų, bet dėl nuolatinio pasaulio veržimosi į jos privatų gyvenimą. Štai keletas pavyzdžių:

Po persekiojimų, Konstantino paskelbta taika buvo didelis bažnyčios triumfas. Ir visai suprantama, kad Bažnyčia buvo laiminga matydama, jog Neroną, Decijų ir Dioklecijoną pakeitė imperatorius, kaip Teodozijus, kuriam šv. Ambrozijus galėtų užduoti viešą atgailą, ir tokie imperatoriai, kurie savo valdžios insignijas ir karū-

nas puošė šventuoju Atpirkimo ženklų. Argi toks valdžios pasikeitimas nesudarė Bažnyčiai lengvesnes sąlygas skelbti tiesą ir diegti visuomenėje ir jos įvairiose institucijose savo krikščionišką dvasią?

Tiesa. Bet iš priešų virtę Bažnyčios protektoriais (globėjais) imperatoriai ilgainiui išsigėdė pirmutiniai pasinaudoti Bažnyčios įtaka, kurią ji turėjo visuomenėje atgavusi laisvę. Jie išsigėdė skverbtis į Bažnyčios gyvenimą, ir savo autoriteto naudai išnaudoti naują jėgą. Tokiu būdu ir atsirado cezaropapizmas arijonų ir Bizantijos imperatorių, kurie rėmė ir stengėsi plėsti bei palaikyti schizmas (atskilimus) ir jas piršti popiežiams.

8 amžiaus popiežiai

Aštuntojo šimtmečio popiežiai, norėdami nusikratyti herezijos (klaidos) ir Bizantijos valdovų ikonoklastų tiranijos, pajuto reikalą glaudžios santarvės su prancūzų karaliais, kuriems jie perduos Romos imperiją, ir svajojo apie krikščionybę, kuri dvi valdžias — civilinę ir dvasinę sujungs bendram darbui — plėsti Dievo karalystę žemėje.

Bet netrukus popiežių karūnuojami imperatoriai pradėjo reikšti norą dalyvauti patys ir popiežių rinkimuose ir juos tvirtinti. Save pasiskelbdami "išoriniais vyskupais", net ir geriausieji iš jų tiesė savo rankas į smilkintuvą ir net stengėsi primesti Bažnyčiai savo pažiūras.

Reikalai dar pablogėjo kartu su feodalijos prasiveržime. Valdovai pretendavo naudotis bažnytinėmis vertybėmis ir jas teikti jų nevertiems asmenims, kurie leido susilpninti moralinį

idealą, kurio jie buvo saugotojai.

Atkovodavo šventumu

Atėjo Renesanso gadynė. Bažnyčia ir čia prisitaikė, kad galėtų daryti įtaką, kaip ir anksčiau, į visuomenę, bet gyvenimas ir vaidmuo tokių popiežių, kaip Inocentas VIII, Povilas II, Aleksandras VI, Leonas X, Klemensas VII, parodė, kad ji negalėjo visai apsiginti nuo per didelio humanistų užsišpyrimo kelti į padanges stabmeldiškąją senovę.

Laimei, kiekvienu tokio nusilpimo atveju, kurio priežastimi būdavo kiekvieną kartą per daug didelis prisiėmimas visų politinių ir socialinių formų ir taikymasis prie visų intelektualinių sąjūdžių, kuriems ji leido per daug išiskverbti į save, Bažnyčia savo pozicijas kiekvieną kartą atkovodavo savo šventumu.

Senasis Testamentas mums rodo, kad pranašai taisydavo vyriausiųjų kunigų ir karalių moralinius nukrypimus. Bažnyčioje šventieji vaidino tą patį vaidmenį ją sulaikydami nuo pavojingų nuokalnių, nuo kurių ji atrodė galinti nuslysti, o kankinių kraujas, sumišęs su Nekaltojo Avinėlio krauju, visumet gražiai nuplaudavo visas prie Bažnyčios prilipusias dėmes.

Didieji mūsų laikų popiežiai

Ir iš šių istorijos pamokų daug naudos sau pasisėmė didieji mūsų laikų popiežiai. Jie veikdami į moderniąją visuomenę ir jai skiepydami reikalingus ir amžinus krikščionybės principus, kartu įspėja Bažnyčią vengti klaidų ir tų pavojų, kurie įsisiurbdami į ją, galėtų Bažnyčiai labai daug pakenkti ar bent ją susilpninti.

Taip, Pijus IX nepalyginamai drąsiai pasmerkė savo enciklika Syllabus tas klaidas, ant kurių išėjusi iš revoliucijos visuomenė pretendavo sukurti naują pasaulį.

Sielos Aidai

Prie Kryžiaus

Tave, Dievybe nukryžiuota,
Nūnai altoriuje regiu,
Nešu Tau giesmių apraudotą
Plačiųjų žemės vieškelių.

Iš ten, kur sutemos klajoja
Be šviesa mirgančios žvaigždės,
Kur jūros ašarų putoja,
Kur vysta dvasios nuodėmėj.

Iš ten, kur kryžiai nūn vaidinas
Su pravertais šaltais kapais,
Kur širdis, kitados ugnines,
Pasaulis sukala ledais.

Iš visko audžiu bendrą aidą,
Iš daugel tolimų gaidų.
Priklaupęs melstis, vieną raudą
Po Tavo Kryžiumi dedu...

Kadaiše priešo nukryžiuotas
Ir nūn kryžiuojamas draugų,
Tu mums maloniai ruoši puotą
Žadi vaduoti nuo skausmų.

Eime drauge prie Jo Altoriaus,
Jo Meilė dvasios neapvils!
Kas brangu klokim Jam po kojų.
Eime visi! Visus priims!

Leonas XIII išvadavo amžinąją Bažnyčią nuo besikeičiančių politinių formų, ją apsaugodamas nuo bet kokio sutapimo su bet kuriuo politiniu režimu, o Pijus X pasmerkė Silloną už tai, kad jis suklydo Bažnyčią identifikuodamas su atsitiktine socialine forma, kaip, pavyzdžiui, demokratija.

Kartais visuomenės sluoksniai stengiasi pačią Bažnyčią įtraukti į savo sąjūdžius, tačiau ji, kiaurai perėjusi per tuos sluoksnius, iškelia aukščiau jų visais amžiais viešpataujančio Kristaus idealą. Ji įsiskverbta į visuomenę pati, jai neleidama įsiskverbti į save.

A. Jankūnas

Religiniai Leidiniai Tremtyje

Lietuviai atsidūrę tremtin, ne tik, kad benamiais liko ir visko neteko, bet ir knygos, to dvasinio peno, kada buvo su ja suaugę, susigyvenę ir dauguma turėjo nemenką biblioteką, o šiaip pas kiekvieną knygų rasdavai. Tremtyje, biznio sumetimais, kaip dauguma ir laikraščių, atsirado knygų leidyklų, išleido vieną kitą ir vertesnę, bet ne pigią. Religinio ar auklėjančio turinio, niekas nesiėmė. Tik tenka padėka "Mūsų Kelio" redaktoriui D. Penikui, kuris, matydamas vadovėlių trūkumą, išleido kun. K. Čibiro — "Liturgiką". Pavieniai vienur kitur pasirodė, daugumoje rotatorium spausdintų. Įsikūrus šv. Sosto Delegatūrai, kuri, ne tikslu knygas leisti, o rūpintis pastoracija ir kitais religiniais reikalais, buvo priversta susirūpinti ir knyga, kuriais vadovauti imasi kun. prof. St. Yla. Pradžioj išleido vadovėlius: "Šventąją Istoriją "Nauj. Įstatymo, "Šventąją Istoriją" Senojo Įstatymo ir kun. P. Kirvelaičio "Dorovę"; šeimos klausimu išleido: Maldeikio-Maceinos "Lyčių problema", St. Ylos—"Meilė", vysk. dr. V. Brizgio "moterystė", P. Maldeikio—"Tėvai ir vaikai" ir įvairių autorių "Šeima". Be to, jaunimui išleido: S. Sužiedėlio—"Šventas Kazimieras" ir spaudoje vengrų rašytojus Tihamero Totho keturios knygos, dr. A. Maceinos verstos—"Jaunuolio būdas", Jaunuolio lavinimasis", "Jaunuolio religija" ir "Jaunuolio kovos"... Išėjo ir "Katalikiška akcija". Spaudoje kun. prof. St. Ylos maldaknygė—"Apsaugok, Aukščiausias!" ir kun. J. Petrėno—"Maršas jaunystei". Dar spaudoje kun. dr. J. Gutausko knygelė su tvirtinamiesiems — "Dangaus Ugnis". Tenka nudžiugti, kad įsikūrė nauja knygų leidykla "Lux", kuri užsimo-

jus leisti, tik religinio turinio knygas. Pirmąja išleido Amerikos vyskupų lėšomis J. E. arkivyskupo J. Skvirecko versta—"Naująjį Testamentą". Be to, išleido: kun. dr. St. Gruodžio S. J.—"Krikščioniškos dorovės mokslą" ir prof. dr. M. Ražaičio versta—"Trumpą pasauliečių dogmatiką" ir spaudoje: Svarbesnės įvairių popiežių enciklikos ir J. E. arkivysk. J. Skvirecko naujai verstas Psalmynas, kuris išeina dviem laidom-mokslinė (lotynų ir lietuvių kalbomis, su platesniais komentarais) ir populiaria (tik lietuvių kalba). Yra ir daugiau knygų paruošta spausdinti, nes mūsų teologai įsitempią dirba. Tenka priminti, kad kun. Ed. Petrelevičius paruošė spaudai dvi įdomias studijas: "Didžiosios grumtynės" ir "Mažasis žmoniškumo manifestas". Knygos išleidžiamos gražiai, švariai, dauguma iliustruota ir taisyklinga kalba. Delegatūra dar leidžia sielovados žurnalą "Auka", kurio išėjo jau trys numeriai. Džiugu, kad susilaukėme religinės knygos, kuri visų šiltai sutikta ir maloniai skaitoma.

Jauno Svajotojo

SAU PAČIAM...

Svajonėms skraidau aš pasaulyj visam;

Svajonių auksinių aš tinklą mezgu; Svajonėms šarvuotas aš stoju darban, Svajonėms žmonijai padėt ketinu...

Bet laikas vis plaukia diena iš dienos, Gyvenimas bėga kasdieną tolyn.

O aš su svajonėms tosioms gražioms, Pakilt ar padėjau žmonijai aukštyn?..

Ji brenda kasdieną labiau vis purvan; Kasdieną vis grimsta gilyn ir gilyn Ar su svajonėms stabdyti tad man Žmoniją nežengti prapultin?..

Dr. J. Prunskis

Svarbus Mokslininko Atradimas

Ištyrė 10,000 žmonių

NEW YORKO miesto vadovybė, turėdama daug rūpesnio su žmonėmis, kurie patys nesugeba reikiamai savo pragyvenimu apsirūpinti, prieš keletą metų paskyrė \$100,000 dolerių tyrinėjimams, kas padaro, kad žmonės neįstengia gyvenime prasimušti į reikiamą poaukštį. Tyrinėjimai buvo praversti labai plačiai, jie apėmė net 10,000 žmonių, kurie išviso buvo apklausinti 73,226 kartus. Vienu iš vadovaujančių asmenų tuose tyrimuose buvo Dr. Henry C. Link. Kaip tų tyrinėjimų išvadą jisai skelbia:

— Vienas iš atradimų, kurie nebuvė paskelbti raporte, yra tas, kad žmonės kurie tiki, kurie yra religingi, kurie lanko bažnyčią, buvo atrasti esą geresnėmis asmenybėmis, negu tie, kurie tikėjimo neturi ar bažnyčios nelanko”.

Tie visi tyrinėjimai ir patį Dr. Link palenkė prie tikėjimo. Jisai išleido labai įdomią knygą: “The return to religion” (Grįžimas prie religijos).

Mokslas ir gimtoji nuodėmė

Šioje knygoje jisai skelbia, kad psichologijos mokslas randa pateisinimo net įgimtajai nuodėmei: mes visi gimstame savymeiliai. Artimo meilėje mes išaugame tik nuolatiniame atgimimo vyksime, skausmingame naujų įpročių ir naujų asmenybės bruožų gimime.

Ir mokslininkas pabrėžia, kad nors ta savęs prievarta į altruizmą (artimo meilę) pradžioje gali būti skausminga, bet toliau ji neša laimę.

Mokslininkas pasakoja apie garsų Prancūzijos psichologą, kurs yra įsteigęs specialinę sanatoriją gydyti ne-

balansuotos minties asmenims. Pagrindinis dėsnius toje sanatorijoje yra: atvykęs į ją turi būti šimtu procentų paklusnus daktaro nurodymams, nors kartais jo įsakymai atrodytu nereikalingi. Jei ligonis pradeda neklausyti ar klausinėti, abejoti dėl to paklusnumo vertės, jisai iš tos sanatorijos išrašomas. Praktika parodė, kad tuo būdu daugelis žmonių atgavo stiprius normalaus charakterio bruožus. Argi tas mokslininko patyrimas nepatvirtina, kaip didelės reikšmės yra griežtas paklusnumas katalikų praktikuojamas vienuolynuose?!

Mokslo pažanga ir dorovės progresas

Mokslininkas Link stipriais žodžiais pasmerkia dabar pasireiškiantį vienašališkumą — garbinimą mokslinės pažangos, atatinkamai nevertinant dorovinio progreso. Dr. Link skelbia:

— Stabmeldiškas proto garbinimas ir intelektualų panieka religijai žmogų padaro grobiu visokių “šundaktarių”, mokslo vardu prisidengiančių madų, politinių receptų, kurie tik ineša šėtoniškumą į dabarties žmogų. Kaipgi daug protingesnis yra tikėjimas į maldą, į nemirtingumą, į Paskutinę Vakariene, į Kristaus Dievystę ir kitus religijos klausimus. Tas tikėjimas yra daug protingesnis negu tie fantastiški įsitikinimai, kurių griebiasi šių dienų žmonės. Tikėjimas į Dievą, į Dešimtį Įsakymą į Jėzaus mokslą tikrai yra mažiau atviras ginčams, kaip dauguma tų, neva, mokslisų įsitikinimų, kuriais žmonės save annuodija. Tikėti žmogui į ką nors ne tik natūralu, bet ir būtina; tačiau netikėdamas į religiją jisai darosi kvailu pasekėju kiekvieno įsitikinimo, kurs jam pažada

Knyga verta pasiskaityti

"Prie Vilties Kryžiaus"

Labai gražiai pasitarnavo lietuvių katalikiškai sielai kun. P. M. Juras, išleisdamas kun. d-ro J. Prunskio knygą "Prie Vilties Kryžiaus".

Knyga pasirodė liepos mėnesio pabaigoje, 1948 m. 140 pusl., papuošta keleta atvaizdų.

Lietuvių skaitanti visuomenė gerai pažįsta kun. d-ro J. Prunskio patrauklų, gyvą, už širdies griebiantį jo raštų pobūdį. Tad, netenka nagrinėti jo stiliaus grožybių.

Svarbesnis yra knygos turinys. Jis surinktas iš daugelio veikalų, ku-

gausesnį gyvenimą, kokio jisai tuo momentu trokšta".

Jums sunku? — skaitykite Šv. Raštą.

Ir Dr. Link drąsiai skelbia:

— Tėra tik viena rimta klaida, kurią Jūs galite padaryti, tai netekti tikėjimo į Dievą, į religiją. Jūsų religija nežada Jums tobulo gyvenimo žemėje, nežada nė laisvės nuo kentėjimų, bet ji garantuoja jums jėgą tuos kentėjimus pakelti. Jūsų religija nelaukia, kad Jūs būsite laisvi nuo klaidų ir nuodėmių, bet ji pažada jums atleidimą jūsų klaidų... Joks žmogus negalės jums ducti to, ką jums duos tikyba... Religijos paremta mintis yra dėlto stipresnė; tokia mintis nėra pasiruošusi pasiduoti siūbavimui aistrų, kurios nori paroduoti prote pasipuošusios gražių vardų skraistėmis".

Dėlto nenuostabu, kad sunkumų spaudžiamiems žmonėms, atėjusiems pas jį pasitarti, Dr. Link, kaip pats rašo, nekartą pataria kasdieną perskaityti nors po vieną skyrelį Šventojo Rašto.

riuose visa eilė žymiausių atsivertėlių prie Dievo ir Bažnyčios atpasakoja savo klajones, padarytas klaidas, vidaus kovas ir visus sunkumus, kol surado tiesą, kol nusilenkė Dievui ir buvo priimti į katalikų Bažnyčią.

Kaip 430 metais mirusio šv. Augustino, Bažnyčios daktaro, "Prisipažinimai" per penkiolika šimtų metų stipriai veikė krikščionių sielą ir tuos, kurie norėjo rasti tiesą, taip mūsų laikų "augustinai" su savo prisipažinimais lengvina kelią į tiesą tiems, kurie klaidžioja, ar kurie abejoja.

Kun. dr. J. Prunskis parinko iš jų veikalų pačias žymesnes vietas, būdingas jų dvasios klausimams su prasti, jas surišo supratimo pilnu užjaučiančiu žodžiu ir patiekė mums visa nedidelėje knygoje.

Čia atsispindi dvasia tokių asmenų, kaip Budenzas, Regina Garcia, Enr. Matorras, Dorothy Day, Mykolas Belina — Podgaetsky, Klara Boothe Luce, Mykolas Koriakov, Dr. Alfredas J. Bilmanis, stačiatikių vyskupas Paulius Melitiev, rabinas prof. Izrael Zolli ir visa eilė kitų.

Vertėtų, kad ši "Prie Vilties Kryžiaus" knyga patektų į kiekvieną lietuvių šeimą. Ji atneš daug naudos ją skaitantiems. Nes mes mokinomės iš svetimų klaidų ir jų nelaimių, kad patys jų išvengtume.

Kun. K. A. Matulaitis, MIC.

Rinkite vartotus pašto ženklus ir siųskite juos mūsų Misių Klubui! Antrašas: **MARIAN MISSION CLUB, MARIAN HILLS SEMINARY, HINSDALE, ILL.**

Klausimai ir atsakymai

Ar nusikaltimas, jei kas nors praneša apie naminės degtinės varymą?

P. L., Detroit, Mich.

Žmogų išduoti nevalia, ypač jei gu jis daro ne iš blogos valios, bet nežinodamas iš neišauklėjimo, nesupratinu, kada jam atrodo, kad jis neblogai daro. Reikia jį pirma draugiškai, broliškai perspėti ir net kelis kartus išaiškinti degtinės blogybę ir paskui pranešti valstybei jei nepasitaisys. Slaptai žmogų įklampinti į vargą negalima, jei nebent būtų iš to vargo didelė blogybė kitiems, pav. visai apylinkei. Jei žmogus — varytojas yra nepataisomas, keršytojas, tuomet galima ir slaptai pranešti. Visur reikia krikščioniško žmogiškumo ir širdies, o ne sau naudai pasipelnyti.

Ar nuodėmė po šv. Komunijos spiauti dar nevalgius ar negėrus?

E. K-kas, Philadelphia, Pa.

Tuojaus spiauti negalima, nes burnoje dar gali būti užsilikusi ostijos dalelė. Po ilgesnio laiko, kokių 10-15 minučių, tokio pavojaus nėra, nes greit ištirpsta.

Ar tikra ugnis pragare? Iš kur galima žinoti, juk niekas iš ten negrižo ir nepasakojo?

“Vilnietis”

Bažnyčia nėra šio klausimo dogmatizavusi, bet yra tikra nuomonė (sententia certa), kad pragare bus tikroji, materiali, fizinė ugnis. Ir beveik visi Bažnyčios Tėvai ir teologai tą ugnį supranta tikra prasme. Žemėje yra įvairių ugnies rūšių: cheminės, elektrinės, pasislėpusios ir pasirodančios. Ten bus reali tikra ugnis. Ji kankins netik kūną, bet ir sielą, nes bus ta pati, “kuri paruošta velniui”. Reikia saugotis naivių įsivaizdavimų, kad ten būsią milžiniškos krosnys. Ši ugnis

mums paslaptinga, tai ypatinga priemonė nubausti nusidėjėlių, kuris žemėje neatgailojo.

Kad amžinai atsiskyrusias nuo Dievo seilas laukia kančios ugnis pasako Apreiškimas. Dievas neklysta ir neklaidina. Tai dalykas tikrasnis, kaip kad kas grįžęs iš ten papasakotų.

Pats Kristus sakys nelaimingiesiems: “Atsitraukite nuo manęs ir eikite į amžiną ugnį” (Mt. 25, 41). Ir kitose šv. Rašto vietose kalbama apie nuo Dievo nusigrįžusių jų ugnies kančias, dantimis griežimą ir verksmą ir begalinį troškulį.

Gydytojas daug kartų piauštęs žmogaus lavoną, bet sielos neradęs. Žmogus esąs tik protingiausias gyvulys, daugiau nieko. Ar tiesa?

Laisvamanis

Netiesa. Lavoną piauštydamas niekas negali sielos rasti. Siela yra dvasia, todėl nematoma ir rankomis neapčiuopiama. Niekas nematė ir žmogaus proto, bet visi žino, kad žmogus protą turi. Juokingesnis dalykas kai gydytojas lavone ieško žmogaus sielos, kada ji yra nuo kūno jau atsiskyrusi. Nuo gyvulio žmogus skyriasi tuo, kad žmogus turi protingą ir nemirtingą sielą. Gyvulys proto neturi. Kad žmogus turi nemirtingą sielą sako Apreiškimas ir mokslas.

Yra sakoma, kad Dievas gailėstingas. Kodėl yra visoki karai, nelaimės? Kodėl Dievas žmonių nesigaili?

E. L-as, Elizabeth, N. J.

Visoki karai, skriaudos, išnaudojimai ne iš Dievo pareina, bet iš nuodėmės. Nuodėmingas žmonių gyvenimas, nesilaikymas teisingumo priveda prie didelių nelaimių ir čia žemėje. “Palaiminti, kurie kenčia dėl teisybės” sako Išganytojas pamoksle ant kalno. Be to, Dievas nevaržo žmogaus laisvos valios.

Rekolekcijos

GERA yra, kada žmogus kalba į Dievą kaip į savo Sutvėrėją, Atpildėją, malonių ir dieviškųjų dovanų Dalintoją. Taip įvyksta, kuomet jis susitelkęs, susikaupęs savo dvasia, su pagarba ir nuolankumu meldžiasi. Taip darydamas jis eina prie savo gyvenimo tikslo; jis eina savo žmogiškąją pareigą: garbina Dievą; pareiškia savo meilę; tarnauja Dievui.

Kad šie ir kiti panašūs dalykai žmogui sektųsi, reikia, kad pats Dievas į žmogų kalbėtų. Dievas, tiesa, dažnai į žmogų kalba, gal būt dažniau negu žmogus į Dievą, tik nelaimė, žmogus neišgirsta Dievo kalbos. Skaudi tai nelaimė, nes praleisti neišgirdus Dievo kalbos, vadinasi, pasidaryti sau didelį dvasinį nuostolį.

Tiesa, žmonės dvasios atžvilgiu yra gana nejautrūs, todėl nelabai atjaučia ir dvasinį nuostolį. Paprastai, nepalyginimai, labiau atjaučia kiekvieną, net mažą materijalinį nuostolį.

Toks dvasinis nejautrumas yra nauja žmonėms nelaimė. Dėl to nejautrumo visur žmonėms auga vis daugiau nelaimių ir skausmų. Vis didesnės spragos atsiranda gyvenime, o kaip kur tą gyvenimą daro taip grubų, neįlygų, kad gyvenimo automobilis daužosi, vartosi į visas puses ir beveik nepasiiria pirmyn.

Tesusimąsto čia kiekvienas šiuos žodžius skaitęs. Jis ras, kas jo gyvenimo automobilį mėto į šalis, o taip pat ir kitų. Tenebando to nelygumo, to grubumo priežasties primesti vien valdžiai, ar kuriam nors vienam luomui, ar atskirioms asmenybėms. Ne, teįsigilina, ar jis rūpinosi išgirsti Dievo kalbą ir ją išklausti.

Kuomet Dievas kalba?

Dievo kalba į žmogų, kuomet jis

luomiai, atsidėjęs su pagarba skaito Šv. Raštą ir pridėtus ten pat apačioje paaiškinimus; arba kuomet jis skaito dvasiškojo turinio knygą, ar tikiybinio turinio knygą. Taip pat Dievas, kalba į žmogų, kuomet jis gerai klauso pamokslų ir dvasiškųjų pamokymų.

Bet ypatingu būdu kalba į tas sielas, kurios pamaldžiai laiko rekolekcijas, ar misijas.

Jau Sename Įstatyme Dievas pareiškė, kad Jis kalba į sielas, itin, kai jos yra atvienėjusios, nuo pasaulio trukšmų atsiskyrusios. Nes Dievas pasakė, kad — “Jis išves (sielą) į dykumą ir kalbės į jos širdį”.

Apaštalams, pasidarbavusiems tarp žmonių ir sugrižusiems pas Jėzų, Jėzus jiems nurodė: “Dabar ateikite nuošalį į tuščią vietą ir pasilsėkite truputį” ir susieikite arčiau su Dievu. O kam tai? O kad išgirstumėte Dievo kalbą — už ką jis girs ir už ką pa-peiks.

Tokios rekolekcijos, nors kitokiais vardais vadinamos, buvo visuomet Katalikų Bažnyčioje nuo pačių apaštalų laikų.

Tai buvo trumpos apaštalams rekolekcijos.

Dabar rekolekcijos yra plačiai vartojamos katalikų visuomenėje. Jos yra ir gali būti įvairiausio ilgumo. Priklauso nuo to, kiek kas laiko joms gali pavesti.

Yra rekolekcijos vienuolijose metinės, beveik visur aštuonių dienų; būva kitoms progoms pasitaikius, trijų dienų; ir mėnesinės — vienos dienos.

Rekolekcijas laiko seminarijų klierikai, vyskupijų kunigai.

Rekolekcijos laikomos parapijose
(Nukelta į 13-tą pusl.)

Kun. A. M. Švedas

Mozarto "Requiem"

V IENA dieną kai Mozartas buvo paskendęs savo svajonėse ir buvo labai užsimastęs, išgirdo sustojusį vežimą prie jo namų. Jam pranešta jog kažkoks nepažįstamasis prašo pasikalbėti. Jis liepė jį pakviesti. Mozartas pamatė viduramžį žmogų, gana gražiai pasirėdžiusį; jo būde buvo kažkas imponuojančio.

"Aš esu didelio žmogaus įpareigotas Jus surasti".

"Kas yra tas žmogus?" — paklausė Mozartas.

"Jisai nori likti nežinomas".

"Gerai. Ko jis nori?"

"Jis neseniai neteko mylimo asmens, kurio prisiminimas jam nuolatai bus labai brangus; jis nori kasmet iškilmingai švęsti jo mirties metines sukaktis, ir prašo Jus tam tikslui sukurti "requiem".

Nepažįstamasis toliau tęsia savo kalbą, "Pašvęskite visus savo gabumus šiam veikalui; Jūs dirbate žmogui, kuris yra gilus muzikos žinovas".

"Juo geriau".

"Kiek laiko reikalaujate?"

"Keturias savaites".

"Taigi, praėjus keturioms savaitėms aš sugrįšiu. Kiek kainuos veikalas?"

"Šimtą dukatų".

Nepažįstamasis padėjo ant stalo šimtą dukatų ir išėjo. Mozartas trumpą laiką buvo labai užsimastęs. Netrukus paprašė plunksnos, rašalo, popieros ir nežiūrėdamas šeiminkės perspėjimų, sukaukęs visas jėgas, pradėjo komponuoti veikalą. Šis darbo pašėlimas tęsėsi keletą dienų; jis rašė dieną ir naktį, ir tokiu karštumu, įtempimu, kuris augo kaskart labiau darbui bėgant, bet jo kūnas, lygšiol silpnas ne-

galėjo pakelti tokio įtempimo. Vieną dieną jis sugniužo be sąmonės ir turėjo nutraukti darbą. Kelioms dienoms prabėgus šeiminkė norėdama prašalinti jo niūras mintis, kurios jį slėgė, norėjo pagerinti jo nuotaiką mėgindama jį palinksminti, bet jai aštriai išsitarė, "Tikra, jog sau pačiam rašau šį veikalą ir atitiks mano laidotuvėms".

Niekas negalėjo pakeisti jam tos minties.

Kiek jisai dirbo, tiek jis nujautė jog diena iš dienos jo jėgos nyko ir mirtis pamažu artinosi. Ir tos keturios jo prašomos savaitės jau prabėgo, ir paskirtu laiku tas pats nepažįstamasis sugrižo.

"Aš negalėjau išlaikyti duoto žodžio", sako Mozartas.

"Nevarginkit savęs!" atsakė nepažįstamasis.

"Kiek tau reikia laiko?"

"Keturių savaičių. Aš nemaniau kad tas veikalas būtų mane taip sudominęs ir aš daugiau pratėsiu kaip iš pradžių tikėjausi".

"Šiuo atvėju yra teisinga padidinti atlyginimą: — štai dar 50 dukatų".

"Pone", paklausė nustebejęs Mozartas, "kas tu per vienas"..

"Tai nesvarbu; aš grįšiu po keturių savaičių".

Mozartas tuojaus pašaukė vieną tarnų ir jam liepė sekti tą nuostabų žmogų, kad sužinotų, kur jis gyvena, bet tarnas sugrižęs pranešė jam jog negalėjo surasti nei pėdsakų. Vargšas Mozartas dabar taip suprato šitą įvykį: — tas nepažįstamasis žmogus nebuvo paprastas asmuo iš šio pasaulio, bet jis turėjo nepaprastų santykių su kitu pasauliu ir jog jo tikslas buvo pranešti jam jo besiartinančią mirtį.

Dabar jis ne taip nuoširdžiai ir su tokiu atsidavimu kūrė tą veikalą, kurį jis laikė savo kūrybinės dvasios paminklu. Bedirbdamas jis labai dažnai turėjo priepuolius ir pagaliau veikalas buvo pabaigtas prieš sutartą laiką.

Nepažįstamasis sugrįžo laiku bet Mozarto jau nebebuvo. Jo gyvenimas buvo sykiu ir trumpas ir nuostabus. Jis

mirė dar nepilnai sulaukęs 36 metų. Nors ir trumpai gyveno šioj žemėj, bet pasižymėjo taip jog jo vardas niekaš nebūsim pamirštas, kol šiame pasaulyje bus atjaučiančių žmonių, kurie tinkamai moka įvertinti Mozarto "chef-d'oeuvre", būtent jo "Requiem".

Versta iš prancūzų kalbos

REKOLEKCIJOS

(Nuo 11-to pusl.)

visų parapijonų, ar kartais atskirų draugijų, ypač Šv. Vardo ir Sodalacijų.

Dabar įeina paprotyn pasaulinių inteligentų rekolekcijos tam tikruose namuose prie vienuolinių, arba net tam tyčia įrengtuose namuose.

Dabar "biznyje" esantiems asmenims, kurie beveik negali kelioms dienoms pasiliuosuoti, yra laikomos vienos dienos rekolekcijos. Jos ir labai daug gera daro. Taip liūdi ja tie asmenys, kurie tokias rekolekcijas atliko.

Kaip atlikti rekolekcijas?

Kas mano, jau gerai esąs atlikęs rekolekcijas, jei išklaušė sakomų pamokslėlių, ar sekė šiaip taip mintimi kalbamų mąstymų, tai klysta. Jei jis tik tiek daro, tai dar jis kaip ir neatlieka rekolekcijų. Per rekolekcijas turi pats atliekamas rekolekcijas užsilaikyti labai ramiai, nekalbėti ir tyloje daug mąstyti, įsigilinant į savo sielos reikalus.

Tokuose momentuose dažniausiai Dievas prakalba į sielą ir ji išgirsta ir supranta Jį. Tuomet pelno daug naujos šviesos, daugiau valios stiprumo ir tvirto ištesėjimo geruose pasižymuose.

V. K.

Draugiškumas visuomet padeda, o meilė, ir pakenkia.

P. Syrus

Kristui Karaliui

Būk Karaliu mano sielos,
Būk, o Jėzau, aš meldžiu,
Nes be Tavęs prie dorybių
Aš pakilti negaliu.

Siela veržias prie šventumo,
Trokšta gera tedaryt,
Kūnas — nuodėmėj sutvertas,
Nesistengia jos klausyt.

Šiandien sieloj geros mintys,
Gema prižadai šventi,
Ryt vergijoje kūno
Sunaikinti jie visi.

Gelbėk, Jėzau, mano sielą
Tavęs vieno jinai trokšta,
Nes pavergt negali kūno
Be Tavęs tvirtybės bokšto.

Už tai, Jėzau mano sielos
Būk Valdovu, o tada
Aš kasdien laimėsiu kovą
Būsiu Tau ištikima.

L. B.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

● Naujieji pilgrimai vyksta į Ameriką. Dvidešimt devyni pabėgėliai nuo bolševikų persekiojimų liepos 22 d. atvyko į Bostoną, tikėdamiesi, kad "Dievas, kuris plaukė su mumis skersai Atlantą, pagelbės mums patekti į Jungtines Valstybes".

Nė vienas iš penkiolikos vyrų, septynių moterų ir septynių vaikų neturėjo vizos, bet pasitikėjo Dievo pagalba. Toji Dievo pagalbos viltis, sudužęs sekstantas (toks instrumentas) ir rankinis laikrodėlis vedė juos ištisas 43 dienas per Atlantą mažame laivelyje ir atvedė į Provincetown, Mass., kur prieš 328 metus išlipo pirmoji piligrimų grupė, bėganti irgi nuo persekiojimų.

Atvykusiųjų tarpe buvo 25 latviai, du švedai, vienas lietuvis ir vienas rusas. Jų laivas buvo tik 64 pėdų ilgio, varomas burėmis. Laivas taip pat turėjo pagalbinį motorą.

Iki šio laiko jau keletas laivelių su pabėgėliais iš Baltijos kraštų atvyko į Ameriką, ieškodami išsigelbėjimo nuo bolševikų persekiojimų.

● Prof. K. Pakštas dėsto karininkų mokykloje. Gerai žinomas Amerikos lietuvių katalikų veikėjas ir Lietuvos geografą prof. K. Pakštą jau kuris laikas dėsto Rusijos geopolitiką Jungtinių Amerikos Valstybių kariuomenės kalbų mokykloje Monterey, Calif.

● Lietuvos miestuose riogso griuvėsiai, apžėlę dilgėlėmis. Net patys Lietuvos okupantai bolševikai savo spaudoje prisipažįsta, kad Lietuvos miestai yra daugumoje griuvėsiai, apžėlę dilgėlėmis. Klaukiausiai atrodo Zarasai, kuriuos dar 1941 m. žydai ir rusai komjaunuoliai kartu su besitraukiančiais raudonarmiečiais sudegino. Zarasuose iki šiol nėra elektros, nėra

patalpų mokykloms, nėra viešbučio ir labai trūksta butų.

Klaipėda irgi labai sugriauta. Vilniuje niekam nerūpi atstatymo darbais.

● Paroda Amerikai jau paruošta. Lietuviai tremtiniai Vokietijoje ruošia parodą Amerikai. Ši paroda jau visiškai suorganizuota ir dabar atidaryta, prieš išsiuntimą į Ameriką, Hanau stovykloje. Parodoje dalyvauja 33 lietuviai dailininkai su maždaug 400 įvairių kūrinių. Taip pat įrengtas skyrius, vaizduojąs lietuvių aukas bolševikų ir nacių okupacijų laikais.

Ši paroda numatoma atgabenti į Ameriką dar šiais metais. Ją remia Amerikos Lietuvių Taryba.

● Nepasitikėkime įvairiomis bendrovėmis! Amerikoje pastaruoju laiku susidarė daugybė visokių bendrovių, kurios užsiima siuntinių persiuntimu į Europą. Jos skelbia, kad siuntiniai iš Amerikos, per jas pasiųsti, tremtinius pasiekia per 8-21 dieną. Tremtiniai iš Europos nusiskundžia, kad įvairių bendrovių siuntiniai pasiekia juos ne per 8 dienas, bet kartais per 8 mėnesius. Be to, tos bendrovės, nors siuntėjas jau yra sumokėjęs už siuntinį Amerikoje ar Kanadoje, dar ir Vokietijoje reikalauja iš gavėjo sumokėti 6-15 markių.

Tikrai patikima siuntinių persiuntimo bendrovė yra "CARE". Ji nesigiria, kad jos siuntiniai pasiekia Europą per kelias dienas, tačiau per ją siųsti siuntiniai Europos gyventojus tikrai pasiekia. Jai nerūpi pelnas, o tik žmonių Europoje sušelpimas. Tuo tarpu įvairios privačios siuntinių persiuntimo bendrovės yra biznio įstaigos, kurioms pirmoje eilėje rūpi pelnas, o ne vargstančių žmonių šelpimas.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

● "Gelbėkime savo moteris!" Šis šūkis buvo pagrindinė mintis Katalikų Totalinės Abstinencijos Unijos 76-tame metiniame suvažiavime, kuris prasidėjo rugpiūčio 9 d. Pittsburgh, Pa.

Rev. John W. Keogh, šios unijos pirmininkas, sako, kad vis daugiau ir daugiau moterų tampa alkoholikėmis. Moterų palinkimas į alkoholizmą yra labai pavojingas tautos ateičiai.

● Tapo katalikų dvi dienas prieš mirtį. William Randolph Scharton, 75 metų amžiaus, žinomas žydas advokatas Bostone, tapo kataliku ir priėmė pirmąją šv. Komuniją dvi dienas prieš mirtį liepos 6 d. Tai buvo ir jo paskutinė šv. Komunija. Krikštą ir šv. Komuniją jis priėmė ligoninėje.

● Popiežius priėmė protestantų vadus. Du Amerikos protestantų vadai buvo priimti popiežiaus Pijaus XII. Tie du vyrai, Weyman C. Huckabee iš New Yorko ir Walter Graham iš Kentucky, yra Laymen's Movement for a Christian World vadai.

Savo kelionėje po Europą jie tariasi su protestantų vadais ir ragina juos prisidėti prie maldos sąjūdžio. Numatoma, kad žmonės Europoje ir Amerikoje maldos reikalingumas bus primintas bažnyčių varpų skambinimu rugsėjo 19 d. — sekmadienį prieš susirenkant Jungtinių Tautų visuotinam suvažiavimui Paryžiuje, Prancūzijoje.

● Lenkai neišsižada katalikybės. Nežiūrint milžiniškos prieškatalikiškos propagandos, 87 nušimčiai Lenkijos gyventojų pareiškė, kad jie yra katalikai. Šiuos davinius paskelbė oficiali Lenkijos statistikos įstaiga.

● Žada padėti pabėgėliams. Cincinnati arkidiecezijos katalikai pasižadėjo suteikti butus 292 pabėgėliams (DP), duoti darbo 255 iš jų ir sumo-

kėti \$58,000 už jų atvažiavimą į Ameriką.

● 900 žmonių vienoje šeimoje. Jacob Breitbach šeima turėjo Dyersville, Ia., antrą metinį susitikimą. Ta proga buvo atlaikytos iškilmingos šv. Mišios šv. Pranciškaus Ksavero bažnyčioje. Ta šeima viena užpildė visą bažnyčią, nes jos narių skaičius siekia 900 su viršum ir susidaro bent iš kelių generacijų.

● Negrų kunigų dekanas. Rev. Norman A. DuKette, Kristaus Karaliaus bažnyčios Flint, Mich., klebonas, dabar yra seniausiai įšventintas kunigus negrų kunigų tarpe. Gimęs Washingtone, D. C., jis buvo įšventintas kunigus Detroite 1925 metais. Tuo metu visose Jungtinėse Valstybėse tebuvo keturi kiti negrai kunigai. Dabar negrų katalikų kunigų yra žymiai daugiau.

● Vokiečiai maldininkai Liurde. 1,600 vokiečių katalikų dalyvavo pirmame tarptautiniame Pax Christi kongrese Liurde, Prancūzijoje. Kongresas įvyko paskutinę liepos mėnesio savaitę. Maldininkų kelionei vadovavo kardinolas Frings, Koelno arkivyskupas, ir vyskupas Josef van der Velden, Aachenos vyskupas.

● Naciai išžudė daug kunigų Lenkijoje. Vieno arkšto nacio teisme Lenkijoje paaikškėjo, kad naciai Lenkijoje išžudė 1,811 katalikų kunigų ir 521 vienuolį bei vienuolę. Daugiausia kunigų žuvo koncentracijos stovyklose.

● Praplečiamas katalikų universitetas. Amerikos katalikų universiteto Washingtone praplėtimui paskirta \$1,250,000. Bus pastatyti trys nauji pastatai: patalpos klasėms, namas gyventi 100 studentų ir kopyčia, kurioje bus vietos susėsti 460 žmonių.

MARIJONŲ VIENUOLIŲ DARBAI AMERIKOJAI

Tėvų Marijonų Amerikoje Vedamos Įstaigos

1. KUNIGŲ SEMINARIJA: Marian Hills Seminary, Hinsdale, Ill., ir MARIJONŲ NAUJOKYNAS, Marian Novitiate, Hinsdale, Ill.
2. KOLEGIJA ir AUKŠTESNIOJI MOKYKLA: Marianapolis College and High School, Thompson, Conn.
3. DIENRAŠTIS: "Draugas", 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Illinois.
4. SAVAITRAŠTIS: "Kristaus Karaliaus Laivas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill.
5. MĖNESINIS ŽURNALAS: "The Marian", 2334 S. Oakley Ave., Chicago 8, Ill.
6. PARAPIJOS: Aušros Vartų, 2327 W. 23rd Place, Chicago 8, Ill., ir Šv. Petro, 5108 — 7th Ave., Kenosha, Wis., Šv. Gabrielliaus, 1575 S. 10th St., Milwaukee, Wis. ir Šv. Kazimiero, Racine, Wis.
7. MISIJA: Padres Marianos, Mendoza 2280, Avellaneda, B. A., Argentina.